

„... Hálójukban pöffeszkedő korcsistenek hirdetik nagyságuk hazug ábrándjait, míg világtalan szellemük elveszve bolyong a síkokon, magával rántva mind, akit nem vértéz a Leghatalmasabb Igazságának tudása.

S bomló hálójukkal tömik be a fülét és szemét, hogy elzárják elméje elől a Valót.

A nyomorultak pedig büszkén hajbókolnak a hamis bálványoknak, mintha érdemekben gazdag Kiemelkedettek volnának; holott egyetlen érdemük a tudatlanság szítása.

Híveiken élőködve, konok dacossággal óvják hazug illúzióikat a Változások szelétől, mert elgyengíti őket a rémület, hogy elsöpörtetnek az orkán által;

s az igaz valóság viharától szaggatott légváraikat kétségbeesetten foltozzák újra nap, nap után, mert korlátoltságuk vakká teszi őket a Létezés Törvényére.

Hálójukban vergődő áldozataik pedig megfosztatnak az Igazság látásától.

Ranagol - vér szálljon a szájára - a Leghatalmasabb.

Az egyetlen, ki kiemelkedvén a hamisságból, igaz szóra nyitotta száját, hogy az Igazság kapuját feltárja halandó és halhatatlan előtt.

És ezáltal emelkedett Ő mindenek fölé, ki első a Kiemelkedettek között, mert általa éli mind, kinek értelmet adott, az Igaz Törvényt.

Mert Ő maga a Törvény.

És eljő a rettegett és lecsap a készületlenre, mert ez a Változások Törvénye!

És letaszíttatik a gyenge az erős által, és megsemmisül, hogy átadja a helyét, mert ez a Változások Törvénye!

Mert az erő jog, a jog pedig tett, és ez a fejlődés, mert ez a Változások Törvénye!”

(ismeretlen póféta szónoklata)



Krán

EGYÉNISÉG, HATALOM ÉS KÖZPONTOSÍTÁS A KOS ORSZÁGÁBAN

Krad kulcsárainak páholya a legtitkosabb források kezelésével kényes feladatot lát el a Pyarroni titkosszolgálat működésében. Munkásságukat a legnagyobb titoktartás övezi, elemzéseikbe, melyeket a felsőbb körök döntése alkalmatlannak talált az avatatlan elmék számára, gyakran évszázados titkosítás mellett, kizárólag a legmagasabb szintű beavatottak nyerhetnek betekintést. A páholy az alábbi tanulmányrészletet a maximális, ezeréves titkosítás leteltével, P.Sz. 3658-ban tette hozzáférhetővé a szolgálat tagjainak. Noha bizonyára mind vallás-ideológiai, mind belpolitikai szempontból készültek hasonlóan mélyreható elemzések a Sötét Birodalomról, valamint a tanulmány nyilvánvaló töredékessége önmagában is számos kérdést vetett fel, a Krán belső felépítését és társadalmi struktúráját csupán általános ismérveinek szintjén bemutató szövegrészekon túl további részleteket eddig a titkosítás lejárta ellenére sem hozott nyilvánosságra a kulcsárok jegyzettára.

MENTALITÁS avagy az egyénekről

[...] Az általunk tipikusnak tekintett kráni mentalitás legjobb tudomásunk szerint főként a középső tartományokban lehet jellemző. A külső tartományokban az eszmék tisztaságát az élet nagyfokú változékonysága mellett külvilági befolyások is veszélyeztetik, a tiltott tartományok mentalitásának elemzéséhez pedig olyan messzire kellene rugaszkodnunk, a valóság általunk ismert fogalomkészletétől, hogy az már szétfeszítené e tanulmány kereteit.

Ráadásul Krán lakói közt vélhető többségben vannak azok, akik a ranagoli eszményt csak távolról követik, illetve sajátosan értelmezik. Utóbbira csoportszinten a nagy számban tenyésző káosz-szekták¹, vagy a kráni elfek szolgálnak a legkézenfekvőbb példával, de számtalanféle deviancia és sajátos, a tipikustól

¹ **káosz-szekták:** Misztikus irányzatok a Ranagol-hiten belül, amelyek a huszonnégy Káosz-angyal valamelyikének hódolnak, s az általa jelképezett utat követve kívánnak közelebb kerülni a Kosfejű Úrhoz. (Summariu 402. old.)

akár a végletekig is eltérő út lelhető fel az egyének körében is, amiket – hozzáteszem – Ranagol eredmény szemléletű eszmerendszere mégis támogatni képes. [...]

A Birodalom lakóinak mentalitását legelső sorban meghatározó ranagoli léteket ismereteink szerint a Rayvanhurnak² tulajdonított Katekizmus foglalja össze legtisztábban, ezért a kráni lélek megértéséhez először azt kell megismernünk és értelmeznünk. Központi tanításai szerint:

- Az élet örök harc a túlélésért és a kiemelkedésért, ezért mindig mindenki ellenség.

- A hatalom önmaga igazolása.

Amire képes vagy, azt jogod is van megtenni pusztán annál fogva, hogy amely dolgok sorsa felett képes vagy döntést hozni, azok a hatalmadban állnak. Ha nem élsz a jogoddal, más fog és ez gyengeség, ami miatt elpusztíttatsz a harcban.

- Az eszköz nem számít, az egyetlen értékmérő az eredmény, mivel a harc szabályait

² **Rayvanhur:** Ranagol gyermeke, a Kránt irányító tizenhárom félisten egyike, a Katekizmus írója.

mindenkor a győztesek határozzák meg. A mások által felállított törvények csak azt kötik, akinek nem áll hatalmában átlépni őket – a kiemelkedett viszont maga határozza meg a létezésének törvényeit.

- Az érzelmek akadályozzák a helyes cselekvést, ezért hátráltatják a kiemelkedést. Aki nem képes uralni őket, azt elgyengítik, ezért alulmarad azzal szemben, akit nem kötnek gúzsba ilyen korlátok.

Minekutána a kráni gondolkodásmód az e négy tanításra épülő eszmerendszeren alapszik, így a jellemző gondolati séma és az úgynevezett kiemelkedés folyamata is kizárólag ezek fényében értelmezhető. Megértésükhöz ugyanakkor nem elégséges csupán ismerni őket, fontos érteni is a krániak számára hordozott pontos jelentésüket.

(Megjegyzés: Hogy a Birodalom lakói felé pontosan kik közvetítik és magyarázzák őket, máig sem teljesen tisztázott kérdés. Egészen bizonyosak vagyunk abban, hogy a papi réteg, legalábbis abban az értelemben, ahogy azt mi magunk ismerjük, teljességgel hiányzik Kránban. Inkább megvetést, mintsem tiszteletet ébreszt a krániakban, ha valaki egy felsőbb hatalom odaadó szolgálatának szenteli az életét, lévén értékrendjük szerint ezzel épp a saját jogon történő érvényesülés, a kiemelkedés lehetőségét adja fel egy külső támasz reményében, vagyis nem csak elismeri, bele is nyugszik a gyengeségébe. E sajátosan kráni megközelítésnek köszönhetően az ilyen személy szava nem volna alkalmas arra a morális érték-közvetítésre, amit a papságtól általában megszoktunk, s úgy véljük, efféle szolgálatot Ranagol valószínűleg nem is fogad el. Yneven egyedülálló jelenség ugyanakkor a kráni vérpróféták és káosz-szekták léte, akik feltehetőleg nem elhanyagolható szerepet játszanak a ranagoli eszmék magyarázásában, de szinte biztosnak véljük, hogy nem az általunk megszokott prédikációk és misézés útján. Továbbá gyaníthatóan a belsőkráni hatalmak is gondoskodnak valami

módon az ideológiák saját értelmezésüknek és céljaiknak megfelelő terjesztéséről. Ezen túlmenően azonban a lételvek megértését és befogadását a krániak számára minden valószínűség szerint azok mindennapi megélése segíti elő leginkább, melynek során aki nem képes maradéktalanul a magáévá tenni őket, menthetetlenül bukásra van ítélve a túlélésért folytatott küzdelemben.)

A lételvek értelmében minden kráni felsőbbrendűsége, dominanciára és tökéletességre törekszik. Életük, mi több, egész társadalmuk elsődleges fókuszja – saját fogalmukat használva – a kiemelkedés, melynek során határaik kitérésével mind többé válnak, miáltal elsősorban önmaguk, és eközben egyúttal társaik fölé emelkednek. Céljuk elérése érdekében csak az korlátozhatja őket, amit maguk korlátként elfogadnak, így a felhasznált eszközök nem, egyedül az elért eredmény számít. A kiemelkedés útját járó léleknek ezért uralkodnia kell az őt gúzsba kötő érzelmeken és indulatokon, s képesnek kell lennie átlépnie azok korlátait. E látszólag egyszerű irányelv értelmezése azonban – elsősorban idegensége okán – számos tévképzet számára szolgáltatott és szolgált mindmáig táptalajt még azok körében is, akik érteni vélik a Birodalom lakóinak lelkét.

Ranagol vallása a látszat ellenére nem az érzelmek elvetését, vagy teljes kiirtását hirdeti, amiképp azt még a téma avatott kutatói közül is sokan tudni vélik, hisz ez végtelenül meggyengítené a kiemelkedni vágyót, aki az érzelmek és indulatok hiányában a motivációit is elveszítené – nem csak a kiemelkedésre és a harcra, de szélsőséges esetben akár még a túlélésre is. Teljes elnyomásuk helyett valójában az érzelmek fölött való maradéktalan uralom – a mentál tökéletes uralma az asztrál fölött – a tanítás célja.

Megvalósításához azon érzelmeket, melyek hátráltathatnák a kiemelkedés érdekében szükséges döntéseket (mint a szeretet,





empátia és ragaszkodás) el kell nyomnia és ki kell irtania magából a kiemelkedetteknek, a célja szolgálatába állítható érzelmeket (ilyen az ambíció, a nagyravágyás, az uralkodás iránti vágy, vagy esetenként a gyűlölet is) ellenben meg kell lovagolnia, elnyomásuk helyett fel kell erősítenie és urálnia kell őket. Ezáltal valósul meg a tökéletesnek tekintett, az egyént szolgáló, nem pedig őt irányító asztrál.

Ennek megfelelően az önmaga fölötti uralom a kiemelkedés egyik lépcsője, de akár útja is lehet, ami által a lélek közelebb kerül a felsőbbrendű állapothoz. Ezért tartják olyan nagy becsben a vérprófétákat, egyes élőszenteket, vagy egyéb, lelki tökéletességük okán felsőbbrendűnek tekintett személyeket, akik a szűken értelmezett, hatalmi elvű szemlélet alapján pedig alig volnának többek az egyszerű nayanoknál³. Az önkontroll, a lélek tökéletes és tudatos uralása révén azonban mégis kiemelkedetté váltak.

[...] A tökéletesnek vélt – felesleges érzelmeiktől megtisztított – lélek csupán egyetlen motivációt ismer el, ami az egyént cselekvésre indíthatja: ez a kiemelkedés és az érvényesülés vágya, az érdek. Kránban minden esemény és történet háttérében ez áll, mindent az érdekek kiismerhetetlen hálója mozgat, ahol az egyéni érdekek keverednek, sőt gyakran konkurálnak a csoportérdekekkel, hogy végül az erősebb, dominánsabb fél kerüljön ki győztesen a kiemelkedésért folytatott harcból. Ez a szigorúan érdekelvű, számító szemléletmód – amit a pyarroni értékrendekben pozitívnak tartott eszmék elnyomása és a másokon átgázolni képes érvényesülés piedesztálra emelése, valamint a gátlások teljes levétkezésének tanítása tesz teljessé – az oka annak, hogy minden kívülálló viszolygással teli félelemmel tekint a kráni erkölcsökre, melyeket a hetedkor kontinentalista⁴ értékrendje az elvetemültség valaha ismert legtisztább megnyilvánulásának tekint. Ez a bonyolult

³ **nayan:** Szó szerint „mortalék”. A krániak azokat a nincstelen pórokat nevezik így, akiket szellemi képességeik hiánya megakadályoz a felemelkedésben. (Summariium 404. old.)

⁴ **kontinentalizmus:** Hetedkori eszmeáramlat, mely az emberfaj földrajzi és politikai korlátokon túlmutató összetartozását hirdeti. (ynev.hu – Pyarron titkosszolgálat)

érdekhálózat hozza létre továbbá azt a kráni struktúrákra jellemző káoszból születő rendet⁵ is, ami szintén felfoghatatlan és elfogadhatatlan a legtöbb kívülálló számára (erről bővebben a Birodalom szerkezetével összefüggésben szölok majd).

Minek köszönhető, hogy ennek ellenére mégis szervezetek, klánok képesek kialakulni és közösen munkálkodni ebben az közegben? A válasz magában a kérdésben keresendő. Az érdekvezérelt kráni társadalomban az egyén az állandó fenyegetettség közepette önmagában végtelenül kiszolgáltatottá válik, ezért a csoporthoz tartozás, a csoportalakítás minden kráni számára alapvető létérdek és szinte a születésétől tanult, ösztönös szükséglet. Noha szervezeten belül eltérhetnek – és gyakorta el is térnek – az egyéni részérdekek (ami intenzív belső pozícióharcot eredményez), de a csoportérdek, a fennmaradás és az előbbrejutás közös célja állandó, kikényszerítését pedig a diktatórikus, tekintélyelvű vezetői erő segíti elő, ezért amint külső fenyegetés éri a közösséget, az azonnal képes az egységes fellépésre. [...]

Sokat hangoztatott tévhit Krán kapcsán az is, hogy a kiemelkedés tanításának értelmében bárki egyszerűen az általa meggyilkolt személy helyébe léphet, ezért a társadalom működése a pusztá öldöklésre épül. A Birodalom tényleges megértéséhez fontos azonban látni, hogy Ranagol – minden ellenkező híresztelés dacára – nem a vérfürdő istene, hanem a hatalomé és a kiemelkedése. Ezek elérése érdekében tökéletesen elfogadhatónak tekinti ugyan – bizonyos körülmények között pedig el is várja – a pusztítást, de az tanításának akkor sem központi eleme, vagy célja, csupán lehetséges eszköz a kiemelkedéshez, épp ezért önmagában nem is igazolja azt (emellett ne felejtjük el, hogy a kiemelkedés – mint fentebb bemutattuk – értelmezhető pusztítás nélkül is).

A kráni társadalmi rend ráadásul, bármely hihetetlenül hangozzék is a fentiek fényében, a maradéktalan tekintélytiszteletet hirdeti. A kiemelkedettebb a kevésbé kiemelkedett fölött áll: a hatalmában tartja és rendelkezik vele, a lételvek értelmében akár az elpusztításáról is

⁵ **káoszból születő rend:** Rayvanhur katekizmusa szerint szilárd rend csak az örökös változás káoszában alapulhat, mivel a struktúráját egyedül ez teszi kellőképpen dinamikussá a fennmaradáshoz.

dönthet. Miután ez nyilvánvalóan az alárendelt érdekei ellen való volna, a rendszer az életben maradás érdekében a státusz iránti maradéktalan tiszteletadásra tanít, ami már igen korán beivódik a kráni gyermekek személyiségébe. Az átlagos kráninál udvariasabb és kötelességtudóbb nép ezért kevés akad Yneven.

Kráni mércével egyetlen igazolható kivétel létezik csupán az érdekelveken és tekintélytiszteleten alapuló hierarchikus kötelezettség alól – ami egyúttal a kiemelkedés egyetlen elfogadott módja is: a mindenek felett álló szabály, a Változások Törvénye⁶. Rendelése szerint a kiemelkedni vágyó akár az útjában állók elpusztítása árán is érvényesítheti a kiemelkedési jogát, hiszen Ranagol tanításának szellemében önmagával szembeni kötelessége alkalmadtán próbára tenni a Változások Törvényét. Erre azonban a józan ész szerint csak akkor van módja, ha csakugyan kiemelkedettebbé vált a felette állónál! Nem tévesztheti ugyanis szem elől, hogy a próbálkozást kizárólag a teljes és vitathatatlan siker teszi elfogadhatóvá. Míg maradéktalanul be nem igazolódik az egyén joga a kiemelkedésre (vagyis az eredmény tökéletesen, végleges formájában, őt nem igazolja), a kísérlet a fennálló rendszert bomlasztja, ezáltal érdekeit és integritását közvetlenül sérti, ezért az minden eszközével szembe száll vele. Ha ellenben az eredmény igazolja a próbálkozót, úgy bizonyítást nyer a változás szükség-szerűsége és a kiemelkedetté vált személy új státuszát elfogadja a rendszer. A szabályokat ugyanis mindig a győztesek határozzák meg. E tekintetben pedig a siker csakis akkor nyer tökéletes igazolást, ha az érintettek maradéktalanul elismerik és elfogadják azt. Amíg akad, aki kétségbe vonja – márpedig amennyiben a közösség érdekeit sértette a lépés, akkor bizonyosan lesz ilyen –, addig övele, az ő igazával szemben is bizonyítani kell a kiemelkedettséget; egészen addig, míg akad olyan, aki kétségbe vonja a kiemelkedés jogát.

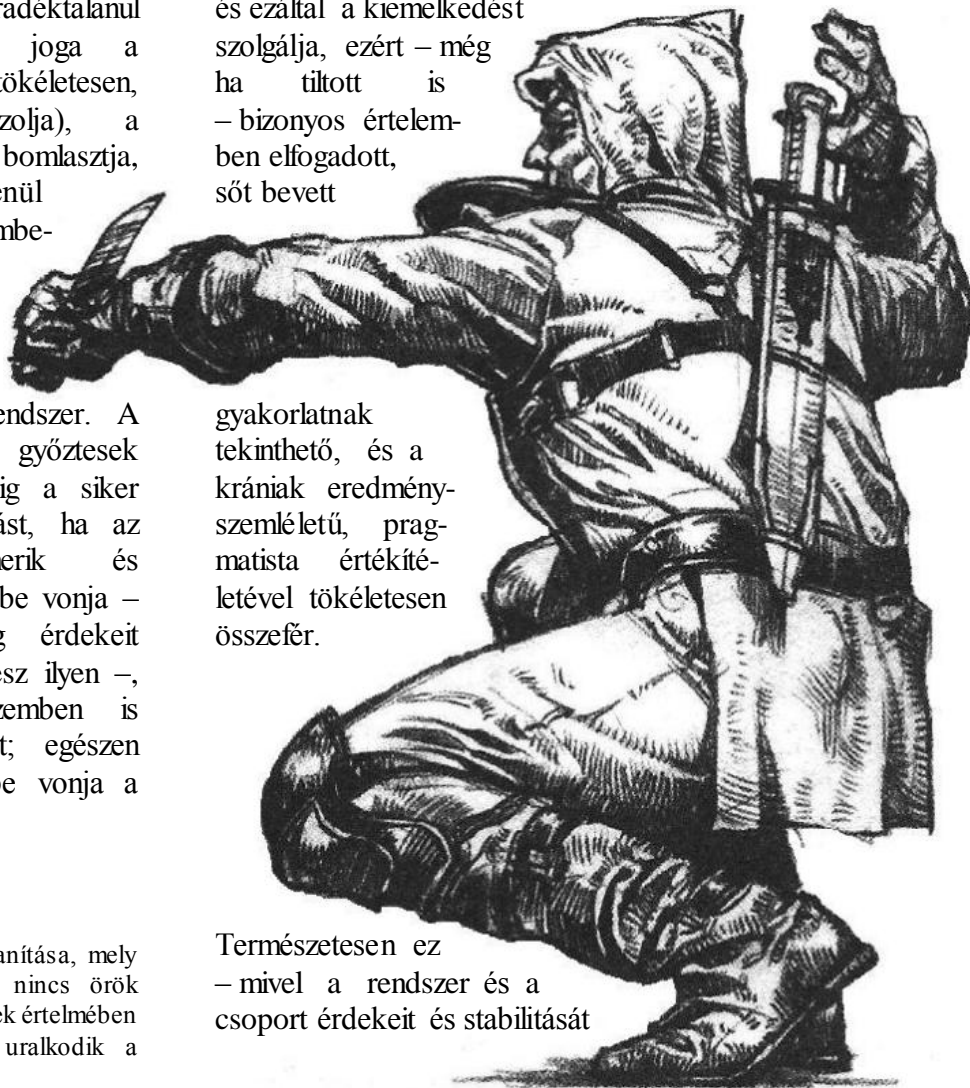
⁶ **Változások Törvénye:** Ranagol legfőbb tanítása, mely kimondja, hogy minden törvény változik, nincs örök érvényű állapot, hatalom, vagy igazság. Ennek értelmében a kiemelkedettebb mindig letaszítja, és uralkodik a kevésbé kiemelkedett felett.

A fentiek értelmében tehát a Változások Törvényének tökéletesen időzített kihasználása az egyetlen elfogadott kitörési lehetőség a hierarchikus rendből, következésképp az alacsonyabb rangú személy csak akkor tör a felette álló posztjára, ha tökéletesen meggyőződött arról, hogy csakugyan kiemelkedettebb annál és kész ennek bizonyítására. Ellenkező esetben a rendszer érdekei ellen vét a nála kiemelkedettebb elleni támadása, ami főbenjáró vétek – és többnyire végzetes hiba. Többek között ez alapozza meg az idegenszerű gondolkodásmód mellett a kráni jellem másik jellegzetes ismérvét: a türelmet és a tökéletes beilleszkedést a hierarchikus rendbe.

Meg kell jegyeznünk ugyanakkor, hogy mindezek ellenére mégis sokkal gyakoribb a rendszer nem legitim áthágása, a kiemelkedés útjában álló azonos, vagy akár magasabb rangú vetélytárs szükségszerű eltávolítása – ami a szokásrend szerint látszólag elfogadhatatlan volna. Fontos azonban látni, hogy egy akadály megsemmisítése végső soron az érvényesülést és ezáltal a kiemelkedést szolgálja, ezért – még ha tiltott is – bizonyos értelemben elfogadott, sőt bevett

gyakorlatnak tekinthető, és a krániak eredmény-szemléletű, pragmatista értékítéletével tökéletesen összefér.

Természetesen ez – mivel a rendszer és a csoport érdekeit és stabilitását





veszélyeztetheti – soha nem lehet legitim cselekedet, ezért a közösség minden erejével ellenáll neki és megsemmisítéssel fenyegeti az elkövetőt. A túlélésének tehát egyetlen feltétele van csakúgy, mint a legitim előrejutásnak: a teljes siker. Vagyis ez esetben az, ha nem derül ki, s ily módon a rendszer bosszúja nem érheti utol a tettet, vagy a lépés – legalább utólag – elfogadható módon igazolható, és ezért nem marad, aki kétségbe vonná. Az eredmény ugyanis – kizárólag siker esetén – szentesíti az eszközt, hiszen a szabályok csak azokat kötik, akiknek nem áll hatalmukban átlépni őket. Ez a végletes kráni pragmatizmus alapja.

Mint látható a viszonylagos stabilitás ellenére lenyűgözően rugalmas, a viszonylagos rugalmasság dacára pedig mégis végtelenül stabil a rendszer, és a közhiedelemmel ellentétben a működése távolról sem a folytonos pusztításra, hanem sokkal inkább a beilleszkedésre, a türelemre és a taktikus időzítésre épül, még ha az eszközeiben nem is válogat. Folyamatos változása során az arra érdemesek kiemelkednek, az értelmetlenek pedig elbuknak, táplálva a rendszer dinamikáját, de egyben a fennmaradását is. Mindenki a képességei, ereje és kiemelkedettsége által meghatározott helyet foglalhatja el, de bármikor joga van próbára tennie magát, bizonyítani a kiemelkedettségét, és saját jogon meghatározni új helyét a társadalmi rendben.

Mindemellett a rendszer természetesen fenntartja az alkalmasság folytonos bizonyításának szükségességét is: akár külső kényszerre, akár felesleges utasításra, egy kráni mindig teljes elkötelezettséggel reagál, hogy igazolja a belé vetett bizalmat és jogosultságát az elfoglalt pozíciójára. Márpedig a feleslegesek az ilyen típusú bizonyításra sűrűn adnak lehetőséget, mivel alapvető elv, hogy a hogy "a hűség és képesség csak akkor értékes, ha próbára teszik", s ezért folyamatosan a képességeik határait súroló feladatok elé állítják az alattuk állókat.

[...] Az azonos, vagy közel azonos pozíciójú személyek és közösségek között az érdekérvényesítés a kiemelkedés kapcsán taglaltakhoz hasonló általános elvek alapján szerveződik. Mivel azonban kapcsolataikat nem korlátozza alá-, vagy fölérendeltségi viszony, így versengésüket csupán egyetlen elv

szabályozza, ugyanaz, ami a rendszer egyetlen belső szabályozója is: sem a versengés, sem pedig annak végkimenetele nem veszélyeztetheti, vagy gyengítheti a rendszert, mivel az annak az érdekei ellen való volna és ennek megfelelően lépne föl vele szemben. Így a megfelelő időzítés e tekintetben is a legfontosabb záloga nem csak a sikernek, de az életben maradásnak is. Ettől eltekintve az egymás közötti erőviszonyokat az örök harc szellemében szabadon határozzák meg az azonos státuszú személyek és szervezetek, ami a kráni társadalmi rendszerben a leginkább széles teret biztosítja a kreatív, és gyakran véres érdekérvényesítésnek. Ennek köszönhető többek között a fejedelmek-testvériségek virágzása, az örökös nyílt és árnyékháború⁷, a vadászháborúk⁸, orgyilkosságok és az összes többi hasonló eleme a kráni mindennapoknak. [...] Az örök harc során a gyengék elhullanak, az erősek és gátlástalanok pedig kivívják a jogot, hogy tovább harcoljanak a túlélésért és a kiemelkedésért.

A BIRODALOM SZERKEZETE avagy a tartományokról és régiókról

[...] A Birodalom mai tudásunk szerint három fő régióból áll, melyek koncentrikus köröket alkotnak a Kráni Toronyként⁹ ismert valóság-zárvány körül. Kívülről befelé haladva: külső (másként hadúri), középső és tiltott tartományok. A régiók többnyire nem különülnek el átjárhatatlanul, a megkülönböztetés sokkal inkább a politikai

⁷ **árnyékháború:** Kránban őshonos szokás; két, egymással látszólag békében élő hatalmi csoportosulás titkos küzdelmét nevezik így. Az árnyékháború eszközei nem seregek és hadvezérek, ostromok és csaták, hanem merényletek, emberrablások és más, alattomban kitervelt és végrehajtott akciók. (Summarium 412. old.)

⁸ **vadászháborúk:** A kráni fejedelmek-klánok között időről időre kirobbanó véres viszályok, melyek néha évszázadokon át szünetelnek, előbb-utóbb azonban mindig kiújulnak, s végül óhatatlanul az egyik testvériség teljes pusztulásához vezetnek. (Summarium 407. old.)

⁹ **Kráni Torony:** Ranagol félisteni fattyai által alkotott létsíkjárvány Krán szívében. A természet törvényei itt érvényüket vesztik – illetőleg mindig az épp odabent tartózkodó istenfattyak tetszése szerint változnak. (Summarium 393. old.)

státuszuk miatt alakulhatott ki (erre utal a hadúri tartományok elnevezés is).

A tiltott tartományokban a feketeacél¹⁰-telérek között élnek – vagy alusszák – át az évezredek az emberelőtti ősfajok. A középső tartományokra jellemző, hogy szoros függésben és kötődésben állnak valamely belső-kráni hatalmasságtól, míg a hadúri tartományoknak – bár egyes esetekben maguk is erős függésben vannak – valójában kevés szerepe van a belsőországi hatalmi játszmákban, ezért kevesebb figyelmet és felügyeletet kapnak, mint a belsőbb régiók. A vezetőségük is többnyire erőalapon, nem pedig felsőbb irányítás befolyása alapján szerveződik – innen az elnevezésük –, ami egyfajta, a mi fogalmaink szerint igencsak korlátozott, függetlenséget eredményez.

Mindhárom régióról elmondható, hogy működését tekintve a ranagoli lételvekre alapuló mentalitást követi, de eltérő hangsúlyokkal (illetve a tiltott tartományok vonatkozásában ezt valójában csak feltételezni lehet, a velük kapcsolatos ismereteink szórványosságá általános érvényű következtetések levonását egyelőre nem teszi lehetővé). Egyetlen közös pont azonban minden körülmények között alapvetően meghatározza az életet és a politikai viszonyokat minden régióban: a Változások Törvénye.

A Birodalomban – egy kívülálló szemével vizsgálva – káosz uralkodik, egyfajta feudális anarchia. Ez a káosz azonban a közhiedelemmel ellentétben nem egyenlő a rend hiányával, ennek éppen az ellenkezőjéről van szó. Mint fentebb bemutatuk, Kránban mindent az érdekek határoznak meg és ennek megfelelően minden esemény háttérében ez áll. Mivel pedig minden kráni lelkében élénken lángolnak az isteni lételvek, ezért a Változások Törvénye értelmében a legutolsó földművelő paraszttól a leghatalmasabb consularokig mindenki részt vállal a harcban és megkísérli érvényesíteni az egyéni, vagy csoportérdekeit. Ez pedig a világ legösszetettebb érdekhálóját hozza létre.

Amennyiben valaki képes volna megismerni az összes résztvevő motivációit és

érdekeltségeit, akkor Krán feltehetőleg a létező legkiszámíthatóbb társadalmi rendszer volna, hiszen az egyéni és csoportérdekek alapján mindent a kiemelkedés és az érvényesülés vágya mozgat. Tekintve azonban, hogy az érdekeit és a céljait lehetőség szerint nem fedik fel a résztvevők, ezért – a végtelenül összetett érdekhálózatnak, mint mozgatónak köszönhetően – a külső szemlélő számára a felfoghatatlanságukban kaotikusnak tűnhetnek kráni belviszonyok. Ám ha ez a valóságban is így volna, az tökéletesen ellentmondana a kráni mentalitásnak. Feltétlen szükséges tehát leszögezni, hogy Krán összetettségében átláthatatlan bár, de mivel teljességgel a számítógéppel történő érdekvényesítés köré szerveződik, ezért semmiképp sem lehet kaotikus, csupán végtelenül összetett és sokrétű.

[...] A rendszer – noha az érdekháló ellenirányú erői látszólag valódi káoszba kellene, hogy taszítsák a Birodalmat – felettebb stabilnak mondható. Éppen az állandó, minden irányból sugárzó fenyegetettség miatt ugyanis Krán igen magas fokú állandó készséget igényel a benne élőtől, aminek köszönhetően az idők folyamán végtelenségig kiélezett, kényes egyensúlyi helyzet alakult ki. A résztvevők tényezésre irányuló lépéseit az ellenérdekeltek ellenlépései hártják számtalan egymásba fonódó területen (úgy mint nyílt- és árnyékháború, gazdaság, politika, mágia), ezért az egymásnak feszülő erők jobbára kényszerű nyugvópontokra helyezkednek. Bár a rendszer tagjai az érvényesülés érdekében minduntalan a fennálló rend megbontására, újraértelmezésére törekszenek és emiatt soha egyetlen pillanatnyi nyugalmi állapota sincs a régióknak, de a számtalan összekapcsolódó, pattanásig egymásnak feszülő erővonal miatt mégis ritkán adódik olyan lehetőség, melyben valaki kockázat nélkül, nyíltan a másik megdöntésére törhetne. Ha ugyanis valamely résztvevő az erőforrásait egy területről máshova csoportosítaná, azt a környező, szintén csak a lehetőséget leső ellenséges erők azonnal kihasználnák, és támadásba lendülnének. A kényszerű kiegyensúlyozottság végtelenül fenyegetett atmoszférájában így kizárólag a biztos és elsöprő siker reményében indítanak nyílt háborúkat (ugyanúgy, ahogy a kiemelkedést is csak ilyen esetben kísérik meg

¹⁰ **feketeacél:** Mágikus tulajdonságú, könnyű, ám gyémántkeménységű fém. Kizárólag a Kráni-medence közepén, a Kráni Torony közelében bányászható; feltételezések szerint fókuszálja a mágikus energiákat. (Summarium 401. old.)



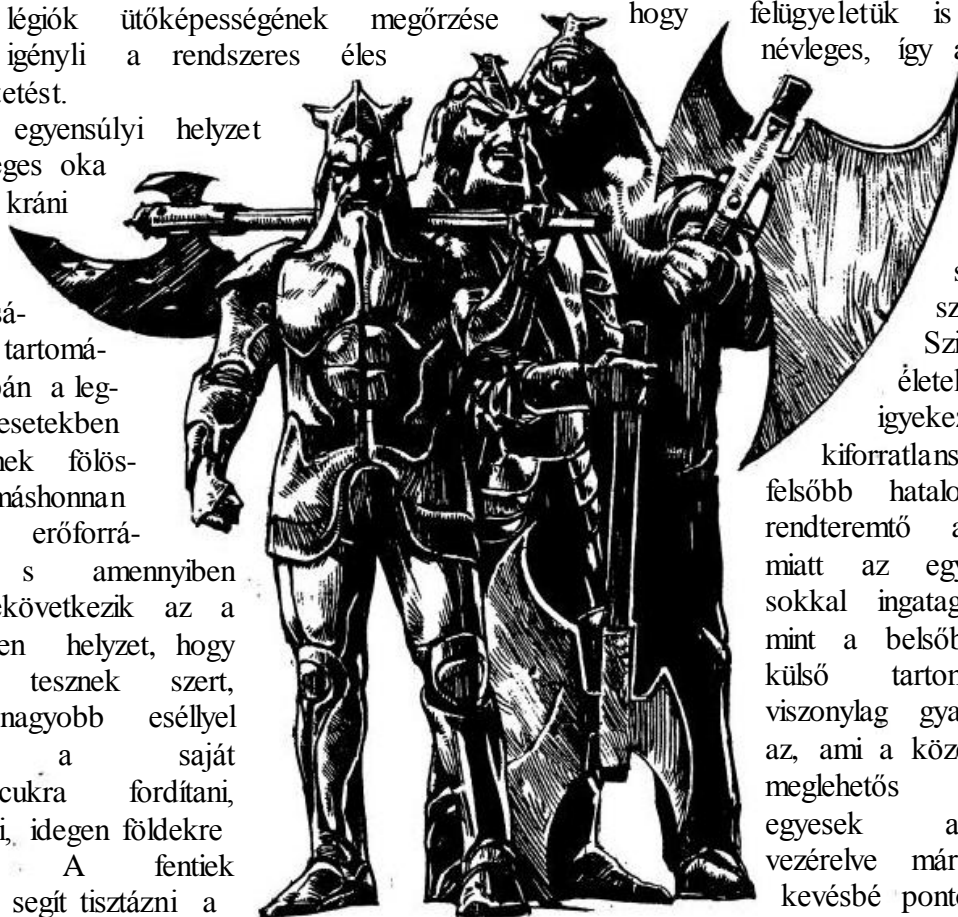
az egyének), ezért a felszínen viszonylag stabil rend uralkodik, amit ritkán mer bárki is nyíltan felborítani. A felszín alatt ugyanakkor tombol az árnyékháború, aminek legfőbb letéteményesei a fejjadász-klánok, a varázshasználók, méregmesterek, kémek és egyéb láthatatlanul üzemelő aknamódszerek. Ennek részeként rendszeresen kisebb hadtesteket is küldhetnek egymás területeire a zavarkeltés, az erőfelmérés, vagy éppen erőfitogtatás céljából, de ezek nem tekinthetők valódi háborúknak, sokkal inkább portyák és betörések, hogy gyenge pont esetén komolyabb támadást készítsenek elő. Nem utolsó szempont az sem, hogy az ilyen zavarkeltés kárt okoz az ellenfélnek, megzavarja a területén kiépült rendet, s ezáltal veszélyezteti annak hatalmi pozícióját. Fontos ok lehet emellett az is, hogy a katonák ezáltal állandó harctéri tapasztalatot szerezzenek, a képzett légiók ütőképességének megőrzése ugyanis igényli a rendszeres éles megmérettetést.

Ez az egyensúlyi helyzet az elsődleges oka továbbá a kráni hatalmak külsorzáji passzivitásának is. A tartományok csupán a leg-ritkább esetekben rendelkeznek fölösleges, máshonnan elvonható erőforrásokkal, s amennyiben mégis bekövetkezik az a valószínűtlen helyzet, hogy ilyesmire tesznek szert, sokkal nagyobb eséllyel fogják a saját pozícióharcukra fordítani, mint távoli, idegen földekre pazarolni. A fentiek megértése segít tisztázni a talán legelterjedtebb félreértést a kráni állapotokkal kapcsolatban (ami miatt sokan rendre hiteltelennek bélyegzik a Birodalomról szóló beszámolókat): miszerint Kránban örökös háború dúl. Belátható, hogy erről szó sincs, pusztán a harc állandó. A többfrontos, nyílt háborúskodás, szinte pillanatok alatt felemésztené a tartományok haderejét,

népességét, valamint gazdasági és mágikus potenciálját, emellett mérhetetlenül kiszolgáltatná őket a körülöttük élőknek, ezért rendkívül gyors pusztuláshoz vezetne. A nyílt háborúskodás viszonylagos ritkasága alól kivételt ezért általában csak a független szervezetek rendszeresnek mondható háborúi és leszámolásai képeznek, de a Birodalmat magát azok egy-két különlegesen fajsúlyos esettől eltekintve kevésbé érintik. [...]

Külső tartományok

Harmincegynéhány tartományt sorolunk e régióba, de számuk bizonytalan, vélhetően nem is állandó. Többé-kevésbé önálló államalakulatok alkotják, lévén a birodalmi felsővezetés játszmáiban e régió már csak elvétve játszik szerepet. Ennek köszönhető, hogy felügyeletük is legfeljebb csak névleges, így a magára hagyott



tartományok maguk alakítják ki gyakran változó erőviszonyaikat és szövetségi rendszereiket.

Szigorúan a kráni éleltek követésén igyekeznek, de a kiforratlanságuk, és a felsőbb hatalom összefogó és rendteremtő akaratának hiánya miatt az egyensúlyi rend itt sokkal ingatagabb lábakon áll, mint a belsőbb területeken. A külső tartományokban még viszonylag gyakrabban előfordul az, ami a középső régióban már meglehetősen ritkaság, hogy egyesek az ambícióiktól vezérelve már az erőviszonyok kevésbé pontos felmérése után is próbára teszik a Változások Törvényét. Ez rendszeresen vezet erőn felüli háborúkhöz (puccsokhoz, lázadásokhoz), aminek során a tartományi vezetők az erőviszonyok helytelen felmérése miatt túlságosan meggyengítik magukat egyes frontokon, s így könnyű prédát kínálnak a körülöttük élőknek. Ez pedig akár az egész régióra továbbgyűrűző háborút is eredményezhet, amibe újabb és újabb



hullámban, egyre táguló körben kapcsolódnak be a mind jobban felboruló egyensúlyt kihasználni próbáló vetélytársak. Ennek eredménye a kráni belviszonyok jellemző – és külsőszágiak által gyakran (tévesen) kaotikus tombolásnak titulált – ismérve, mely szerint egy-egy kisebb hatalmasság hibája vérbe boríthatja akár a Birodalom jelentős részét is, miként arra a történelem során már számtalanszor sor került – és valószínűleg sor is fog még. S bár ritkábban, vagy más formában, de e sajátosság alól nem képeznek kivételt a középső és a tiltott tartományok sem.

[...] Az egyes külső tartományok a politikai berendezkedésüket szabadon alakítják, s irányításuk nem mindig örökletes (vagy ha mégis, csupán addig marad fenn, míg kellőképpen erőskezű uralkodók követik egymást, mivel az ambiciózus trónkövetelők a gyengeség első jelére lecsapnak, gyakran kíméletlen belháborúkba taszítva a tartományt), de még csak nem is a birodalmi vezetés kinevezése alapján, hanem erőjogon dől el és így viszonylag gyakran változhat. Mindezen sajátosságainak köszönhetően a külső a legdinamikusabb régió a Birodalmon belül, aminek legnagyobb hajtóereje az ambíció (jellemzően a középső tartományokban már magát a káosz megtestesülését látják az itteni viszonyokban). A korábban részletezettek szerint idővel bizonyára itt is kialakul majd a stabilan kiegyensúlyozott rend, de a folyamatos fenntartásához – felsőbb nyomás hiányában – egyelőre még instabil a rendszer, ezért időről időre változások hullámanak át rajta tartományi és régiószinten egyaránt.

A régió jellegzetes sajátossága továbbá, hogy a harc a felszínen és a felszín alatt is folyamatos; az árnyékháborúk és a tényleges ütközetek egyaránt komoly szerepet játszanak arculata formálásában.[...]

Középső tartományok

A krániaiak által Térítések Korának¹¹ nevezett, jelenlegi ismereteink alapján még nem pontosan körülhatárolható időszakban Ranagol félisteni

¹¹ **Térítések Kora:** A Birodalom történelmének kezdetén Ranagol Ynevre szállt félisteni gyermekei a kráni medence vidékén intenzív térítésbe és betelepítésbe kezdtek, hogy létrehozzák a korokkal és fajhalállal dacoló, Változások Törvényére épülő társadalmat.

fattyai a betelepítések és térítések segítségével a lehető legnagyobb területre igyekeztek kiterjeszteni a befolyásukat. Ennek során a belső-kráni medence egy-egy cikkelyét vonták a fennhatóságuk alá, tették ynevi hatalmuk háttérjává. A korszak mára már rég lezárult, de a folyamat korántsem, az állandó pozícióharc a Változások Törvénye értelmében napjainkban is folytatódik közöttük, s befolyási övezeteiket továbbra is egymás rovására igyekeznek tovább növelni. Ennek elsődleges tere a Tizenhármak¹² (valamint néhány egyéb hatalmasság) közvetlen fennhatósága alatt álló államalakulatok, az úgynevezett középső tartományok régiója. Együttesen szokás rájuk ezen a néven hivatkozni, de távolról sem egységes területről van szó, a gyűrű az egymásba ékelődő félisteni felségterületeken belül is számtalan további államalakulatra tagolódik. A régió névleges határát az uraik befolyási övezete jelöli ki: addig tartanak a középső, és ott kezdődnek a hadúri tartományok, ahova a félistenek a közvetlen befolyásukat már ki sem terjesztették, amely területeket érdeklődés, vagy a további növekedéshez szükséges erőforrások hiánya miatt – kráni megközelítés szerint – sorsukra hagytak.

A régió tartományainak legfőbb jellemzője a fegyelem és a számító önuralom. Stabilan kiépült az ismertett egyensúlyi rend, amit bár mindenki megtörni vágya, de tevékenységükkel mégis csupán a fennmaradását segítik elő. A mélyen beivódott és lélekbe zárt ranagoli eszmék igazi hona ez a régió, az erre épülő társadalmi berendezkedés pedig a legtisztább kikristályosodása az elvei alapján működő mentalitásnak. E tartományok adják a jelentős részét a birodalmi vezetők hatalmi bázisának, ezért azok rendszeres felügyelete alatt állnak (a tartományok vezetősége például mindig az adott régióban domináns félisten által kerül közvetlen kinevezésre, vagy megerősítésre), ami nagymértékben hozzájárul a stabilitás fenntartásához. Ráadásul a félisteni

¹² **A Tizenhármak:** A P.e. XIV. évezred folyamán Ranagol az Elsődleges Anyagi Síkra küldte tizenhárom félisteni fattyát. Ők, vagy a helyüket átvevő utódaik alkotják a Birodalom legfelső rétegét. A Változások Törvénye azonban őket sem kíméli, ezért maguk is örök harcban állnak egymással.



nagyhatalmak az érdekszférákba tartozó tartományokra egy viszonylagos együttműködést is rákényszerítenek (a saját domíniumaikban természetesen stabil rendet igyekeznek fenntartani), ami legalább a felszínen passzív együttműködést eredményez ezen tartományok között (ritkább esetben még ennyit sem). Ugyanakkor még e külső kényszer sem képes teljesen kivonni őket a Változás Törvényének a hatása alól, ezért e tartományok is ugyanolyan eltökélt harcot vívnak egymás ellen, csak éppen a módszereik kifinomultabbak, mivel a felsőbb hatalom akaratával szembeni nyílt ellenszegülést nem vállalhatják.

A mindent át-, meg átszövő, ugrásra kész erővonalak mentén feszülő egyensúly miatt a tartományok és érdekszférák közötti, vagy a tartományi vezetésért indított nyílt háborúskodás felettébb ritka, a régió dinamizmusa sokkal inkább a felszín alatti folyamatokban ölt testet: itt mindennél élénkebben – és gyakran szinte a nyílt háborúskodásnál is véresebben – dúl az árnyékháború. A felszíni látszólagos kiegyensúlyozottság alól a korábban már említett zavarkeltő és „kiképző” portyák és bosszúhadjáratok jelentenek csak állandó kivételt, valamint a független hatalmi tényezők – szabad rendek, klánok és testvériségek – örökös háborúi. Utóbbiak virágzását a tartományi szintű kiegyensúlyozottság és rend ugyanis nemhogy nem képes mérsékelni, hanem éppen hogy ideális hátteret biztosít hozzá. A középső tartományok övezete a hadúri tartományokhoz képest tehát a stabil tartományi rend és a tökéletesen időzített, érdekelvű számítás, de egyben az elfajzott és gátlástalan érdekérvényesítési kísérletek, s a soha nem nyugvó árnyékháborúk és pusztító vadászháborúk hona is. Az állandó készenlét a külső tartományokban és a külvilágban szinte soha nem látott erőket felvonultató, egymással örökké versengő és háborúra kész hatalmi góccokban összpontosul. Jellemzően itt székel továbbá a legtöbb Káosz-szekta és a legjelentősebb szabad rendek¹³, lovagrendek,

¹³ **szabad rendek:** Mindazon kráni fejedelemségek összefoglaló elnevezése, amelyek nincsenek alárendelve a birodalmi kormánynak, és önállóan tevékenykednek, az általuk választott megbízókkal kötve kontraktusokat. (Summarium 406. old.)

boszorkányszövetségek és egyéb nagyhatalmú, független hatalmi tényezők is, amiknek tenyészéséhez, növekedéséhez és versengéséhez tökéletes közeget biztosít a tartományilag stabilizált rend.

Ugyanakkor, ha egyszer bárki hibájából mégis kibillen az egyensúlyából a rendszer és meggyengül egy hatalmi tényező, akkor a kirobbanó háború tűzvészként gyűrűzik tovább, és végigpusztíthatja akár az egész régiót, de még a külső tartományokat is. [...]

Tiltott tartományok

Mint korábban már szó esett róla, az ezen régióval kapcsolatos ismereteink rendkívül hiányosak, jobbára csak találgatásokon és következtetéseken alapulnak. Mindazonáltal úgy véljük, nem állunk velük túlságosan távol a valóságtól, s félő, hogy ahol tévedünk is, valószínűleg inkább alá-, mintsem túlbecsüljük azt.

Ismereteink szerint a tiltott tartományokra a szigorúan központosított rend jellemző egyszemélyi akarat- és hatalomgyakorlással, ami azonban csak elvétve igazodik a kijelölt tartományi határokhoz. Az irányítás így bizonyos értelemben még sokkal széttagoltabb, mint a külsőbb régiókban, lévén a névleges közigazgatás által meghúzott tartományi határokat a tényleges uralmi területek csupán a legkritikább alkalmakkor veszik figyelembe. Az aquir és ősaquir¹⁴ hatalmasságok a legcsekélyebb mértékben sem törődnek azzal, hogy hova rajzolta fel önkényesen valamely félisten évezredekkel ezelőtt a tartományi határt, ahogy azzal sem, hogy esetlegesen kit nevezett ki vezetőjéül. Nem ritkák a több tartományba is benyúló felségterületek, sem pedig az, ha egy-egy tartományon belül építették ki független uradalmakat. A consularok¹⁵ hatalma felettük

¹⁴ **aquir, ősaquir:** Ynev legősibb, Első-, Másodkori eredetű fajainak gyűjtőneve. Testi valójukban képesek megkötni a nyers mágikus energiát, amit ősi nyelvükön kijelölt hatalomszavak útján szabadítanak fel. Mágiajuk nyersebb és lényegesen hatalmasabb a Hetedkorban ismert mágikus módszereknél. Egyes egyedeik már korok óta léteznek, ezek hatalma legfeljebb csak a félistenekéhez mérhető.

¹⁵ **consular:** A kráni tartományok élére állított helytartók. A Tiltott és a Középső Tartományokban maguk a Tizenhármak nevezik ki őket, a Külső Tartományokban maguk sajátítják ki a posztot, többnyire nyers erőszak útján. (Summarium 400. old.)



gyakran még névlegesnek sem mondható, saját szabályaik és motivációik szerint élnek világukat, szövök és valósítják meg terveiket, és eszerint irányítják a területükön élők létét.

E vidékeket minden tekintetben alapvetően meghatározza az a tény, hogy szabad lakói döntő többségében aquirók, vezetői pedig ős- és nemesaquirók, valamint egyes tartományokban maguk a Tizenhármak. Ebből fakadóan emberi ésszel jóformán felérhetetlen, diktatórikus rend alapján szerveződik tartományi hierarchiájuk, ahol az egyetlen mérce a hatalom és az erő, az alárendeltjeik fölött pedig még teljeskörűbben rendelkeznek a vezetők, mint bárhol máshol, akár még Kránon belül is. Fontos azonban megjegyezni, hogy e sajátosságuk ez esetben nem feltétlen a ranagoli eszmék hatása, hanem sokkal mélyebben, az itt élő ősi fajok ragadozó alaptermészetében gyökerezik. Folytonos háborúskodásaik, valamint az azok során elszabadított hadak és ősvilági mágikák nagyságrendjük tekintetében még csak nem is hasonlíthatók a külsőbb régiókhoz, ezért azok legnagyobb szerencséje, hogy e hatalmasságok a legcsekélyebb érdeklődést sem tanúsítják a külsőbb vidékek alantasabb lényei iránt, s tökéletesen lekötik őket saját belső viszályaik és háborúskodásaik.

[...] A tartományokról általánosságban alig lehet bármit is írni, annyira különleges és egyedi mindegyik. Minden őshatalmasság a saját akarata és igényei szerint alakította át és ki a territóriumát, ezért egyes helyeken emberi ésszel alig felfogható és megérthető természeti törvények uralkodnak, mint ahogy az azokat kialakító és irányító lények is alig-alig, vagy egyáltalán nem felfoghatók ép ésszel.

[...] A régió kapcsán szót kell ejtenünk továbbá egy általános tévhitről is.

Bizonyos forrásaink határozottan állítják, hogy a tiltott tartományok alapvetően alkalmatlanok az emberi életre, azonban úgy hisszük, ez a vidékről rendelkezésünkre álló ismeretek alapos félremagyarázása. Úgy véljük, hogy élettani szempontból a tiltott tartományok legnagyobb része egyáltalán nem alkalmatlan az életre, noha kétségkívül nem a legideálisabb körülményeket biztosítja hozzá. Forrásaink ugyan helytállóknak tűnnek abban a tekintetben, hogy akik csak rövid időre lépték át a régió

határát, azonnali fejfájásról, rosszulétről és hallucinációkról számoltak be, akik pedig ennek ellenére beljebb merészkedtek, soha nem tértek vissza, s ez alapján méltán vélhetnénk úgy, hogy a következtetés igaz. De meggyőződésem, hogy tévednénk. A belépés után tapasztalt tünetek valóban a tiltott tartományokban igen gyakori nyers mágikus sugárzások eredményei, ám kitartó benntartózkodás esetén néhány óra múltán minden valószínűség szerint mérséklődni kezdenek, majd teljesen el is múlnak. Ugyanakkor mégis alkalmatlan e vidék az emberi életre – a lakói miatt. Az aquirók, pláne az aquirók nagyjai, ugyanis féltékenyen – és igen hatékonyan – őrzik a territóriumukat. A belépőkre ősmágiából font riasztó és pusztítócsapdák, féltelligens, ősmágiából szőtt, vagy egykori élőlényekből torzított őrentítások, élőholt, túlvilági és aquir portyázók, valamint számtalan egyéb, számunkra elképzelhetetlen védőmechanizmus les. Az aquirók pedig ezen felül abszolút csúcsragadozóként vadászterületüknek tekintik, és ekképpen is használják a birtokaikat. Ebben a közegben nem csoda hát, hogy rendkívül ritka az olyan belépő, aki akár csak az első pár percet is túléli. Mindazonáltal a tiltott tartományok jelentős részén akár az emberek is képesek volnának – élettani értelemben – életben maradni. (Kivételt ez alól vélhetően csak a tiltott tartományok azon ritka régiói jelentenek,





ahol a misztikus feketeacél telérek különösen sűrű rétegekben közvetlen a felszínen húzódnak, mivel kutatásaink szerint az ezek közelében fellépő mágikus torzulást nem képes elviselni az elfszabású fajok törékeny teste. Ilyen régióknak vélelmezzük többek között a Kráni Tornytot és közvetlen környezetét). Más kérdés, hogy a tiltott tartományok bármely részén való hosszabb (évekig tartó) benntartózkodás idővel komoly mutációkat válthat ki a gyengébb szervezetű fajok egyedeiben.

A régió elméleti élehetőségének legékesebb példája az a számtalan valaha emberként – vagy egyéb faj egyedeként – élt húshéj, akiket az aqirok hurcoltak a területeikre egyes portyáik alkalmával rabszolgának, játékszernek, áldozatnak, tápláléknak, vagy ki tudja milyen célból. E lelküktől megfosztott, lecsupaszított húsburkok állítólag ezerszám róják a tiltott tartományok egyes vidékeit, céltalanul, vagy uraik által beléjük plántált küismerhetetlen célokra hajszolva. Örök szenvedésre kárhoztatva gyakran csak az elpusztított lelkük helyébe plántált mesterséges gyilokvágy hajtja őket, hogy az aqirok szórakozásból vadásznak rájuk, vagy egymásra uszítva őket gyönyörködjenek a pusztulásukban. Sokuk testileg-lelkileg eltorzított lény, mások lelküktől teljesen megfosztott burkok csupán. Egyesek lelkét darabokra szaggatták az ősfajok kíméletlen praktikái, hogy aztán természetellenes, meggyalázott szilánkjait helyezték csupán vissza a megcsonkított, felismerhetetlenné torzított testekbe, vagy esetleg a lelket elpusztítva más, túlvilágból idehurcolt entitással helyettesítsék. A tiltott tartományok egyes vidékein e szerencsétlenek alkotják az élővilág legnagyobb részét – már amennyiben meggyötört és korlátolt létükben az élők közé lehet még sorolni őket (sokukkal kapcsolatban ez még mágiaelméleti szempontból sem jelenthető ki egyértelműen). [...]

Független hatalmi tényezők

A korábbiakban ismertett társadalmi rendet minden régióban tovább bonyolítja még a számtalan független hatalmi tényező jelenléte is, melyek mind erejük, mind befolyásuk mértékét tekintve nagyságrendekkel meghaladják azt,

amit a Kráni Gyűrűn¹⁶ kívül megszokhattunk. Független hatalmi tényezőknek nevezem őket, bár meglehetősen önkényesen. Egyfelől azért, mert névleges függetlenségük dacára számosan bizony komoly függésben állnak közülük valamely nagyhatalmi tényezőtől, másrészt azért, mert egyes tartományok (főképp a külső régióban) maguk is függetlennek tekinthetők abból a szempontból, amennyire a legfelsőbb birodalmi hatalmak beleavatkoznak az életükbe. Ennek ellenére ezen tartományokra mégsem az alábbiak, hanem a fenti, régió-szintű jellegzetességek állnak. Független hatalmi tényezők alatt tehát a továbbiakban a tartományi irányítást hivatalosan nem ellátó, és nem is a tartományi vezetők, vagy a Tizenhármak közvetlen irányítása alatt álló szervezeteket, klánokat és testvériségeket értjük.

E szervezetek kialakulásának szükségszerűségéről korábban már szót ejtettünk, létezésük a kráni természet és közeg egyenes következménye. Sokkal érdekesebb, hogy ezen szervezetek régióként eltérő sajátosságokat mutatnak, valamint minden jel szerint komoly (bár a maguk részéről nem feltétlen szándékolt) szerepet játszanak Ranagol vélt akaratának megvalósulásában.

[...] A középső tartományokban a felszíni stabilitás és a keménykezü vezetés által viszonylag konzolidált tartományi belviszonyok tökéletes háttérrel biztosítanak ahhoz, hogy a megfelelően erős és eltökélt közösségek burjánzó hatalmi góccokat építsenek ki. Ezek tenyésztést segíti a tartományi erőforrások háborús patthelyzet miatti állandó lekötöttsége, aminek köszönhetően a túlzottan megerősödött független szervezetek letörésére az uralkodó hatalom semmivel sem képes nagyobb felszíni erőket átcsoportosítani, mint amennyit az egymás elleni versengésből felszabadíthat, ami pedig – az egyensúly fenntartásának kényszere miatt – nem túl sok. Ebben a helyzetben a szigorú tartományi önkény csupán a kisebb hatalmi góccok közvetlen felügyeletére és elnyomására képes – bár azt kétségbevonhatatlan hatékonysággal (ennek eredménye a központilag kikényszerített rend) –, de az egy bizonyos határon túlnőtt

¹⁶ **Kráni Gyűrű:** Dél-ynevi gyűrűhegység. Körülöleli a Kráni medencét és ezáltal elszigeteli a Birodalmat a kontinens többi részétől.



független tényezőkkel szembeni nyílt konfrontáció vállalása jóformán elképzelhetetlen számára, befolyásolásukkal legfeljebb csak közvetett eszközök, és az árnyháború módszereinek igénybe vételével próbálkozhat. Egyes független klánok így szinte önálló királysággá nőhetnek, s versengésük és állandó háborúik időnként olyan méreteket tudnak ölteni – és ezen szervezetek akkora befolyásra képesek szert tenni –, amire sehol máshol nem találunk példát Yneven.

E klánok, rendek és egyéb szerveződések erejüknek köszönhetően politikailag csaknem (vagy akár teljesen) függetlenítik magukat a tartománytól, melyben helyileg megtalálhatók, s így kontroll nélkül folytatják egymás (s esetenként a tartomány, vagy más tartományok) elleni harcukat a Változás Törvénye értelmében. Véres vadászháborúik és folytonos árnyékháborújuk a régió állandó sajátossága, mellyel esetenként akár egész tartományokat is vérbe és tűzbe borítanak, s közvetve – néha pedig közvetlenül is – formálják a középső tartományok politikai és hatalmi (ritkán pedig földrajzi) térképét. A régióban a gátlástalanul tomboló árnyékháború mellett ők testesítik meg a teremtő káoszt és a szükséges változást a stabil állandóságba csontosodni vágyó, egyensúlyi tartományi rendben. E tartományok adnak ezért otthont a leghatalmasabb Káoszszektáknak és -szentélyeknek is, amik Ranagol parancsolatai értelmében káoszt szítanak ott, ahol az egyéb felszíni erők az állandóságot erősítik. Ily módon összességében egyfajta

erőjogú rendből és az azt bomlasztó teremtő káoszból szerveződött dinamikusan fejlődő struktúrát hoznak létre a középső tartományokban, ami Ranagol tanításainak legletisztultabb megnyilvánulása.

(Megjegyzés: Félelmetes gondolat, de nem mehetünk el szó nélkül a tény mellett, hogy Ranagolnak úgy tűnik sikerült elérnie azt, amire sehol máshol nincs példa Yneven, nevezetesen, hogy a látszólag akarata ellen dolgozó erők is valójában kivétel nélkül az ő akarata – de legalábbis tanításainak érvényesülését – szolgálják.)

A hadúri tartományokban lényegesen fejletlenebb független tényezők találhatók, lévén a belsőbb régiókhoz képest instabil politikai háttér kevésbé kedvez az igazán jelentős csoportosulások kialakulásának. A középső tartományokhoz mérten forrongó, erőszakos úton újra és újra átrendeződő hatalmi berendezkedés háborúi rendre elsöprik, vagy legalábbis magukba szippantják és meggyengítik a független hatalmi tényezőket is. Ennek köszönhetően az itt székelő szervezetek hatalmuk és élettartamuk tekintetében nagyságrendekkel elmaradnak a középső tartományoktól, s az igazán megerősödő és jelentős mértékű befolyást kiépíteni képes csoportosulások rendkívül ritkák. Mindazonáltal a független szerveződések legalább annyira, sőt talán még nagyobb sűrűséggel tenyésznek itt is – mivel mind az őket elnyomni képes, stabil



központosított hatalom, mind az elpusztítani, vagy bekebelezni képes egyéb független nagyhatalmak hiányoznak –, a változékony közegben csupán megerősödni nem képesek annyira, mint a középső tartományokban székelők. Ennek köszönhetően a hadúri tartományok inkább a megszámlálhatatlan, egymással folyton össze-összecsapó, napi rendszerességgel pusztuló és születő, állandóan változó szövetségi rendszerekbe csoportosuló kisebb-nagyobb klánok és rendek hona, nem pedig a hatalmas, megkerülhetetlen és megkérdőjelezhetetlen független hatalommal és befolyással rendelkezőké, mint a középső régió.

A tiltott tartományok független hatalmai a régiók jellemzőinél már elemzésre kerültek. Feltétlen tudni kell róluk, hogy gyakorlatilag nemhogy belefolyának a tartományi politikába és erőviszonyokba, hanem egyenesen tesznek azokra, azoktól függetlenül alakítják ki a névleges tartományi határokkal mit sem törődő érdekszférákat, és vívják egymással örökös háborúkat. Belviszonyaikba gyakran maguk a Tizenhármak sem, vagy csak rendkívüli körülményekkel mernek beavatkozni, mivel hatalmuk a felügyeletükhöz (pláne az elnyomásukhoz) sokszor maguknak sem volna elegendő. Az itt székelő független hatalmak gyakran a tiltott tartományok határain túlnyúló, a Tizenhármakéval konkuráló érdekszférával is rendelkeznek. Ezek méretükben ugyan többnyire nem veszik föl a versenyt a félistenek által kialakított befolyási övezetekkel, de mindenesetre időről időre próbára teszik őket a Változások Törvénye értelmében. A legismertebb ilyen független hatalom a Sápadt Angyal néven ismert ősaquir, akit a hírhedt Shien-gorr¹⁷ klán patrónusának tart a hagyomány. [...]



¹⁷ **Shien-gorr:** A legfélelmetesebb hírű Szabad Rend, egyszersmind az egyetlen olyan, amely a Tiltott Tartományokban székel. Vadászaik testét és elméjét mágikusan teljesen újraformálják. A Tizenhármak törvényen kívül helyezték őket, ezzel azonban nem sokat törődnek, hisz Fray-Grimonarban a consular hatalma nyomába sem érhet a Sápadt Angyalénak, aki a rend legfőbb védnöke és pártfogója. (Summarium 405. old.)

A BIRODALOM IRÁNYÍTÁSA avagy a mítoszokról és a vélelmekről

[...] Minden jel arra mutat, hogy elvetendő azon korábbi nézet, mely Kránt Shackallor¹⁸ egyszemélyi irányítása alatt álló birodalomnak vélte, amiképp az is, mely szerint a Tizenhármak testületileg irányítják azt. Előbbihez akkora óriási erőttöbbletrel volna szükség, melynek segítségével a vezető egy személyben, egyszerre lenne képes elnyomni mind a tizenkét társát, valamint az egyéb függetlenedni vágyó hatalmi tényezőket is – ez pedig a kráni hatalmak nagyságrendjét figyelembe véve irreálisnak tűnik –, utóbbi pedig minden ízében ellenkezik a Változások Törvényével, ezért annak ismeretében teljesen képtelen elgondolásnak tűnik.

A Birodalom legfelső rétegét bár a tizenhárom félisten alkotja, de nem képeznek tehát egységes szövetséget, a versengés közöttük minden jel szerint legalább olyan kiélezett, mint alattvalóik között. Hatalmuk bázisa az, hogy ők térítették meg a Birodalom területén élő népeket, valamint jelentős részüket ők is telepítették be. Ennek során e népcsoportok körében mindannyian bizonyos fajta személyi kultuszt építettek ki, mely hosszú időn át feltehetőleg fontos közvetítője volt Ranagol tanításainak. Befolyási övezeteiket térítési és betelepítési tevékenységük során volt alkalmuk kialakítani, ezért Krán kezdetben eszerint oszlott fel közöttük: minden félisten azon területeket irányította, melyeket sikerült maga alá kényszerítenie. Ily módon a Birodalom gyakorlatilag tizenhárom egymásba ékelődő, egymás közvetlen szomszédságában elhelyezkedő, különböző méretű kisbirodalomra oszlott, melyek közül a térítésben és betelepítésben élenjáró félistenek birtokolták a legnagyobbakat, míg a visszavonultabb élet élők a kisebbeket – ahogy kialakították maguknak. E félisteni minibirodalmak mindegyike egy, vagy több tartományt, félszuverén államot foglalt magába – a legnagyobbak akár tucatnyinál is többet – amin belül a félistenek a helytartók kinevezésével,

¹⁸ **Shackallor:** Ranagol félisteni gyermeke, a legöregebb és leghatalmasabbnak tartott istenfatty a Tizenhármak közül. Nevéhez fűződik a feketemágia legsötétebb kódexének, a Sötét tudománynak megírása és az emberem kráni betelepítése.

vagy akár közvetlen beavatkozás útján (ennek mikéntje egyelőre ismeretlen előttünk) érvényesítik az akaratukat.

Ez a rend az eltelt időben szükségképpen némi változáson ment át, amint a Változások Törvénye értelmében a folytonos háború során egyesek feljebb emelkedtek, mások lejjebb csúsztak a Tizenhármak közül, s ennek megfelelően területeket nyertek, vagy veszítettek. A kezdeti befolyási térkép valószínűleg már nem is hasonlítana a maira, de a rendszer a mai napig ugyanúgy, aszerint a dinamizmus szerint működik, mint a tartományi régiók, csupán az irányítók hatalma és a felügyelt területek mérete nagyobb nagyságrendekkel. A fēlistenek ugyanis már nem elsősorban a tartományok, hanem az azokból szervezett minibirodalmaik szintjén vívják a háborúikat (bizonyos vélekedések szerint különböző létsíkok között is). Mindezt pedig tovább bonyolítja még a rajtuk kívül álló, de hatalmi ambíciókat dédelgető egyéb entitások beavatkozása is a történesekbe (ismereteink szerint főként egyes különösen aktív ősaquirok személyében), valamint az ő befolyásszerző kísérleteik. Számos jel mutat arra, hogy ezen folyamatoknak az elmúlt ezredek során már a Tizenhármak közül is akadtak áldozatai.¹⁹

A fēlistenek hatalmi övezetei egymásba ékelődő cikkelyekként épültek tehát ki a tiltott tartományok, azon belül is elsősorban a Fekete Torony körül, s attól távolodva a beavatkozás mértéke és gyakorisága egyre kisebb. A birodalom legkülső gyűrűjében, a külső tartományokban pedig már egészen halvány a fēlisteni jelenlét (sőt az ezen területek felé irányuló érdeklődésük is). Erre vezethetők vissza a külső tartományok fentebb leírt sajátosságai és az, hogy e régió sok szempontból már csak névleg tekinthető a birodalom részének. A fēlistenek maguk főként a középső – és ahol képesek rá, a tiltott – tartományokban érvényesítik az akaratukat, itt

vívják fontosabb háborúikat; a külső tartományokra leginkább a senki földjeként, vagy egyszerű csatlósállamokként, szükség esetén pedig kihasználható erőforrásként tekintenek. Ennek köszönhető, hogy a belsőbb régiókhoz mérten e gyűrű tartományai és lakói még valamivel talán kevésbé távolodtak el attól, amit emberinek lehet nevezni.

[...] Mindent egybevetve számunkra végtelenül idegennek és elítélendőnek tűnhet a kráni berendezkedés és mentalitás, de meg kell állapítanunk, hogy e sajátosságainak minden valószínűség szerint igen sokat köszönhet Ynev többi része. Mivel önemésztő, szakadatlan belső harca tartósan leköti a Birodalom erőforrásainak zömét, így az annak csupán töredékét tudja a külvilágba irányítani. Figyelembe véve az egyes megmozdulásai által határain kívül okozott pusztítás nagyságrendjét, belegondolni is rossz, mi történne, ha egy nagyobb vállalkozás érdekében tartós szándékegység jönne létre a Tizenhármak között, és a délvidék önmagával hadakozó óriása egyszer minden figyelmét a külvilágnak szentelné.



Készítette:

Cirifischio
2013.06.20

Felhasznált források:

A cikk a *M.A.G.U.S. Első Törvénykönyvben*, a *Summarium*, a *teremtés könyveiben*, valamint Kornya Zsolt (Raoul Renier) kapcsolódó műveiben és az rpg.hu-n (most lfg.hu) közzétett fórumos hozzászólásaiban megjelenített Krán-kép felhasználásával készült.

Illusztrációk forrása:

M.A.G.U.S. Alapkönyv, M.A.G.U.S. Első Törvénykönyv, M.A.G.U.S. Kézikönyv kalandozóknak és útmutató kalandmestereknek, M.A.G.U.S. Bestiárium, M.A.G.U.S. Új Tekercsek, deviantART – AngelynnB, Dungeons&Dragons 3.0 Psionics handbook, Cthulhu hívása – Horror szerepjáték

¹⁹ A birodalmi legendáriumok alapján feltételezhető, hogy a Változások Törvényének értelmében a korok során több nagyhatalmú entitás is sikerrel szállt harcra a fēlistenek valamelyikével, hogy letaszítva őt átvegye a helyét. A legismertebb ilyen mítosz szerint a Kárhozott nép királya fellázadt Saqarheddon ellen, kiszívta vérével-velejét, majd helyet követelt – és kapott – a Tizenhármak sorában. A történet közismert példabeszéd a Birodalomban a Változások Törvényének örökérvényűségéről.